

POSTANOWIENIE

Dnia 29 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **M. K.**

skazanego z art. 200 § 1 k.k. i innych

po rozpoznaniu w dniu 29 lutego 2024 r. w Izbie Karnej

na posiedzeniu bez udziału stron w trybie art. 532 § 3 k.p.k.

wniosku obrońcy skazanego

w przedmiocie wstrzymania wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z 30 maja 2023 r. sygn. V Ka 727/23,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku

z 25 lipca 2022 r. sygn. II K 904/21,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

**nie uwzględnić wniosku i odmówić wstrzymania wykonania
zaskarżonego kasacją wyroku.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gdańsku wyrokiem z 30 maja 2023 r. sygn. V Ka 727/23 utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z 25 lipca 2022 r. sygn. II K 904/21, w którym M. K. został uznany za winnego popełnienia przestępstw z art. 200 § 1 k.k., za które wymierzono mu kary jednostkowe w wymiarze 2 lat oraz 3 lat pozbawienia wolności (pkt I i IV wyroku). Ponadto Sąd I

instancji orzeczone wobec ww. kary pozbawienia wolności połączył i w ich miejsce wymierzył karę łączną 4 lat pozbawienia wolności (pkt V wyroku). W ramach swojego rozstrzygnięcia Sąd ten orzekł także wobec oskarżonego zakazy zajmowania wszelkich stanowisk, wykonywania wszelkich zawodów albo działalności, związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich za poszczególne czyny, odpowiednio: na okres 4 lat (pkt VI wyroku), na okres 4 lat (pkt VII wyroku) oraz na okres 3 lat (pkt VIII wyroku), które to środki połączył i wymierzył w ich miejsce środek karny w postaci określonego powyżej zakazu na okres 10 lat (pkt IX wyroku). Sąd ten także orzekł wobec oskarżonego za przypisane powyżej czyny środki karne w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzonymi na okres 5 lat oraz zakaz zbliżania się do pokrzywdzonych na odległość mniejszą niż 50 metrów na okres 5 lat (pkt X, XI, XII wyroku), a także zasądził od ww. oskarżonego na rzecz pokrzywdzonych indywidualnie określone kwoty zadośćuczynienia (pkt XIII wyroku).

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku wywiódł obrońca skazanego, zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 191 § 1 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. w zw. z art. 170 pkt 3 i 4 k.p.k. przez oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z dokumentacji medycznej, psychiatrycznej oskarżonego, który leczy się w poradni psychiatrycznej i niepowołanie biegłego lekarza psychiatry, a dowód ten nie został przeprowadzony w postępowaniu przed Sądem I ani II instancji, na okoliczności czy oskarżony w momencie popełnienia czynów miał zdolność do rozpoznania czynu i pokierowania swoim postępowaniem, gdyż u oskarżonego, jak wynika z dokumentacji medycznej, stwierdzono, że globalne zdolności umysłowe oskarżonego mieszczą się na poziomie upośledzenia umysłowego, badanie wykazuje znaczne problemy psychologiczno-emocjonalne, problemy te mają charakter głęboki, a ze względu na graniczne IQ trudno ocenić zaburzenia osobowości.

Skarżący jednocześnie wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania, a nadto zawarł w kasacji także wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

W odpowiedzi prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia wobec ww. skazanego okazał się bezzasadny.

Zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k., w przypadku wniesienia kasacji, Sąd Najwyższy ma możliwość wstrzymania wykonania zaskarżonego tym środkiem orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od ewentualnego rozstrzygnięcia kasacji. Przywołana powyżej regulacja procesowa nie formułuje jednak przesłanek, od których uzależnione jest wstrzymanie wykonalności zaskarżonego kasacją orzeczenia przez Sąd Najwyższy. Mając na uwadze zasadę wynikającą z art. 9 k.k.w. niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, nie ulega wątpliwości, iż możliwość, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k., odnosi się do okoliczności o charakterze absolutnie wyjątkowym.

W zakresie możliwości wstrzymania wykonalności prawomocnego orzeczenia Sąd Najwyższy w niniejszym składzie podziela pogląd utrwalony w orzecznictwie, w którego świetle: „wstrzymanie wykonalności prawomocnego orzeczenia ze względu na swoją wyjątkowość powinno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne i w zasadzie nieodwracalne następstwa” [postanowienie Sądu Najwyższego (dalej SN) z 23 maja 2022 r. sygn. akt V KK 130/22; podobnie postanowienia SN: z 22 stycznia 2020 r. sygn. akt III KK 5/20; z 18 listopada 2003 r. sygn. akt IV KK 347/03]. Następstwo tego rodzaju mogłoby mieć miejsce w sytuacji, gdy już pobieżna analiza kasacji, nakazuje przewidywać ewentualność jej przyszłego uwzględnienia, czego natomiast autor wniosku w niniejszej sprawie nie wykazał. Sąd Najwyższy zauważa także, iż nadzwyczajny charakter kasacji i związane z nim skutki procesowe zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k., czynią wstrzymanie wykonania orzeczenia możliwym, dopiero gdy ewentualność uwzględnienia kasacji jawi się jako wysoce prawdopodobna.

Analiza materiałów postępowania oraz wniosku obrońcy o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia (który nie został przez autora

uzasadniony) – nie przesądzając w tym miejscu w żadnej mierze końcowej oceny zasadności wniesionych kasacji – w ocenie Sądu Najwyższego w niniejszym składzie, nie prowadzi do stwierdzenia okoliczności, które uzasadniałyby wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

[J.J.]

[ał]